

CHLOE PALOV

TEMPLÁŘSKÁ ŠIFRA

Šarmantní britský historik na stopě smrtícího tajemství
Smaragdové desky. Pokračování románu Ohnivě kameny

Chloe Palov

TEMPLÁŘSKÁ ŠIFRA

Přeložil

Viktor Faktor

Chloe Palov
TEMPLÁŘSKÁ ŠIFRA

Z anglického originálu *The Templar's Code*,
vydaného nakladatelstvím PENGUIN BOOKS Ltd
v Londýně roku 2009, přeložil Viktor Faktor

Vydala Metafora, spol. s r. o., v Praze roku 2011
Redakce Jana Moravcová
Korektura Karel Herynk
Technická redakce Hana D. Benešová
Sazba Netopejr®

První vydání jako e-BOOK

Copyright © C. M. Palov, 2009
Translation © Viktor Faktor, 2010

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-986-7

U Krbu 35
100 00 Praha 10
www.metafora.cz

*„Žil jsem v tomto temném světě myriády let
a nikdo nikdy nezjistil, že jsem v něm byl.“*

– GNOSTICKÝ HYMNUS

PROLOG

1524

NOVÝ SVĚT

KOLONIE ARCADIA

Isabelle d'Anjou se vrhla k nohám černě oděného kněze. „Milost! Zapřísáhám vás!“

„*Haereticus!*“ zaječel jezuita a jeho kostnatá asketická postava se roztrásla zlostnou vášní. „Podle tohoto kříže poznáte jej!“

Ozbrojený voják s bílým křížem na rudém plášti hrubě uchopil Isabelle kolem pasu a táhl ji od kněze. Ječící vyděšená dívka, divoké zvíře chycené do pasti, hrábla po korálcích růžence visících z jezuitovy ruky. Zoufalá prosba zůstala nevyslyšena a voják jí zabodl pod levé ňadro zakřivenou šavli. Do vzduchu vytryskla krev a potřísnila knězi sutanu.

...Rytíři na koních sekali a oháněli se širokými meči... Vojáci znásilňovali vesnické ženy... oranžové plameny stravovaly v prudké záři doškové chýše...

...Všude okolo zuřilo nemilosrdné a neúprosné pustošení.

Zděšený Yann, skrývajíc se pod převrženou károu, vyhlédl ven. Viděl jak vousatý Strážce kamene klesl na kolena a dlaněmi si sevřel hrud'. Na jedné tváři mu zela ošklivá sečná rána, ze které se řinula krev. Na krátký okamžik se jejich zraky střetly.

„Yanne! Musíš...“ Výkřik však zůstal nedokončen. Jezdec ve zbroji, s širokým mečem sevřeným železnou

rukavicí, si vzal za terč úpěnlivě prosícího vousatého muže a jediným rozmáchlým švihem mu uťal obě paže, aby mu čepel vzápětí zajela do trupu. V ranním slunci se na prstě uťaté ruky zaleskl stříbrný prsten.

Náhle se do šarvátky vrhl jeden z vesnických rolníků s ostře nabroušenou kosou v ruku. „*Beauséant!*“ zaječel. Chraptivý výkřik byl však posledním slovem, které neohrožený venkovan na tomto světě vyslovil, protože vzápětí lebku tohoto muže jménem Didier rozpoltil jeden z vojáků dvousečnou sekyrou.

Vražďení pokračovalo. Jako by se otevřely brány pekla a pohltily celou ves, celou Arcadii. Bojiště bylo poseto mrtvými. Srpy a kosy byly proti širokým mečům a bojovým kladivům bez šance. Vystrašený dvanáctiletý Yann se dál krčil pod dřevěnou károu. Bylo to ohavné.

U venkovní brány to krveprolití sledoval Černý háv, jehož konání bylo plné falše.

Třesoucí se Yann přivřel oči a přikázal tělu, aby se pohnulo.

Musím utéct!

Vylezl zpod převrácené káry a rozběhl se ke kovárně, z jejíž střechy šlehal plameny. Odtamtud běžel k Bertrandově políčku nedávno osetém plodinami na postní období. Ječmen a boby. Pohlédl vzhůru a spatřil bojovou korouhev, která se vlnila v mírném větru nad vesnickým dlouhým domem. *Červený kříž na černobílém pozadí.* Tohle byl ale jiný kříž, než jaké měli na kabátcích našité plenící vojáci.

Yann se rozběhl ke kamenné zdi, která ohraničovala vesnici zezadu, a přelezl přes ni. Dopadl ošklivě do ostružiní. Trny mu propíchalý spodní kalhoty, víc toho na sobě neměl. Pocítil závrať a začal zvracet.

Yann se s obnovenou silou vymotal z ostružiní a běžel dál. Klesu s jeho hustou vegetací a dlouhými stíny.

Dokonalé místo pro chlapce, který potřebuje zmizet z dohledu. *Unikl před masakrem.*

Od časů dlouhé cesty přes moře před dvěma sty lety žili lidé z Arcadie se svými sousedy v souladu. Každý rok odváděli daň místnímu náčelníkovi, bušle sušených ryb, které zajišťovaly mírumilovné soužití. Byla to za ně malá cena.

Černý háv se ale podplatit nedal. Nestál o jejich zlato. Ani o jejich stříbro. Ani o koše sušených štik. Chtěl jenom jejich posvátný kámen a byl ochoten kvůli němu povraždit všechny muže, ženy a děti z Arcadie.

Přesto se však Černý háv pokaždé vracel s prázdnýma rukama. Starobylá památka se v Arcadii nenalézala. Byla bezpečně uschována ve svatyni, zvláště pro ni vystavěné, mnoho mil odtud. Věděl o tom jen Strážce kamene a sedm členů jeho vnitřního kruhu. *Všichni mrtví.* Pobiti. Rozsekáni meči. Což znamenalo, že Yann je nyní jediným živým Arcadčanem, který to tajemství zná. A to byl také důvod, proč nyní prchal lesem. Srdce mu divoce bušilo. Bolela ho lýtka. Sotva popadal dech. Lapaje po vzduchu se Yann prudce zastavil a opřel se o statný buk. Sluneční šípy padaly mezi propletenými větvemi na kropenatý mech a balvany na zemi.

Když kromě vlastního sípavého dechu zaslechl ještě cosi jiného, odtrhl Yann hlavu od kmene. Natáhl krk a bojácně se ohlédl... právě včas, aby spatřil, jak se ze stínu vynořují dva narragansettští válečníci s pomalovanými obličejí a černými vlasy. Jeden svíral v ruce bojový kyj, druhý tomahawk.

Protože si nebyl jistý, zda jsou to přátelé nebo nepřátelé, přiložil si Yann pravou ruku na mocně bušící srdce a sklonil hlavu. „Jsem Yann Gugues... syn Strážce kamene.“

SOUČASNOST,
WASHINGTON, D. C

V obavě, že je sledován, si Jason Lovett prohlížel nástupišť metra plné lidí a postupoval pomalu kupředu.

Toho hezkého mladého prevíta, který se prve tlačil za ním, nikde neviděl, a tak si hlučně oddechl.

Zatím je to dobré.

Východ přes turniket byl na druhém konci stanice Dupont a Jason měl hodně naspěch. Přednáška má začít v jednu hodinu. Je to jeho jediná šance promluvit si s Caedmonem Aisquithem. Doufal, že historikovi, ze kterého se mezitím stal spisovatel, učiní nabídku, již nedokáže odmítnout. Na to, aby se dostal do posluchárny, měl patnáct minut.

Zatraceně. Nemohli by ti lidi trochu přidat?

„Jako dobytek, když ho vykládají z vagonu,“ zamumlal si pro sebe, sevřený z jedné strany zavalitou maminou a z druhé její stejně boubelatou mladou dcerou.

Sotva překonal tuto překážku, vrazil do něho nějaký velký chlap a Lovettovi vypadla kniha, kterou svíral v podpaží. Stačil ji ale zachytit ještě dřív, než dopadla na zem. Metro se mu původně jevilo jako dobrý nápad, ale nyní už si tím tak jistý nebyl. Koupil si jízdenku z Union Station do Richmondu. Nastoupil do soupravy, ale těsně předtím, než vyjela ze stanice, zase vystoupil. O malou chvíli později chytil vlak mířící na východ. Tato propracovaná lest měla v tom hezkém prevítovi vzbudit dojem, že odjíždí z města.

Doufal, že ten trik zabere.

Když se konečně dostal k turniketu, vytrhl jízdenku ze štěrbiny a spěchal k eskalátoru. Se skloněnou hlavou běžel po jeho levé straně vzhůru. Pohlédl nahoru

a povzdechl si, protože pojízdné schody byly dlouhé přinejmenším jako celý blok městských domů. Od té doby, co se na Brownově univerzitě věnoval veslování, uběhlo celých deset let, a jeho plíce už neměly tehdejší kapacitu.

Po chvíli, když konečně dospěl na vrchol eskalátoru, sípal jako starý dědek s rozedmou plic. Rozhlížel se dezorientovaně po okolí. Dupont Circle byl módní směsicí kaváren, knihkupectví a uměleckých galerií vyšší kategorie. Blízký kruhový objezd mu nepomohl, protože z něho ústilo šest ulic všemi směry.

Zastavil pána středního věku v obleku, který spěchal kolem. „Promiňte,“ zahuhlal, protože měl stále ještě potíže s dechem, „hledám *House of the Temple*, zednářský Dům chrámu.“

Muž ukázal na jednu z ulic vycházejících z kruhového objezdu. „Dva bloky po New Hampshire. Pak vpravo na S Street,“ odvětil stroze se zjevným znechucením nad tím, že mu bylo ukradeno pět vteřin života.

Lovett kývnutím poděkoval. Ignoroval semafor a vrhl se rovnou před žlutý taxík. Jeho neopatrný vpád do vozovky vyprovokoval několik řidičů k zatroubení.

Trhněte si nohou! Spěchám.

Pomyslel si, že dech si srovná, až se dostane na místo, a vydal se klusem po New Hampshire Avenue, třídě lemované stromy, kde bylo poměrně málo chodců. Proběhl kolem vyslanectví Zimbabwe, Namibie a Nikaraguy.

Ohlédl se přes rameno.

Sakra. Asi o blok dál zahlédl tmavovlasého muže. Nemyslel si, že je to ten zatracený hezoun. *Ale přesto by to mohl být on.*

V blízkém činžáku zahlédl vchod do suterénního bytu. Zabočil k němu a ukryl se za kruhovým cihlo-

vým schodištěm. Krčil se mezi kovovým kontejnerem a modrou nádobou na plastový odpad. V obavě, že by se mohl pozvracet nebo dokonce omdlít, rozepnul zip na kapse u kalhot a vytáhl lahvičku s lékem. Lékař na poliklinice mu na zvládání úzkostných stavů předepsal xanax. Jednu pilulku si vzal před hodinou a ta zabírala až dosud.

Po vteřině, kdy jeho odvaha klesala volným pádem, pohlédl přes cihlovou zeď. Tmavovlasý muž byl ještě půl bloku od něho. Dosud daleko, než aby rozeznal jeho rysy.

Lovett znovu sáhl do kapsy a tentokrát vytáhl malý digitální magnetofon. Pořizoval si hlasové záznamy. *Pro všechny případy.*

Zapnul přístroj, protože se obával nejhoršího. Pak do něj začal tichým hlasem hovořit. „Jestli si to někdo poslechne, ten hajzl po mně jde. To už je jasné, nejsem paranoidní. Sledují mě. Ale v sázce je toho tolik, že nestáhnou ocas mezi nohy a nedám se na útěk. V žádném případě nedopustím, aby si ten pohledný prevít vzal to, co je moje. Jestli chce ten poklad, bude muset...”

Tmavovlasý muž přešel kolem.

Lovett se s úlevou opřel o cihlovou zeď.

S nadějí, že xanax brzy začne působit, zastrčil magnetofon do kapsy a vyšel ven.

Jakmile došel k S Street, odbočil vpravo. Asi po sto metrech spatřil Dům chrámu, kamenný kolos, který zaujímal celý městský blok.

Vypadal jako antická řecká svatyně s jakousi zkrácenou pyramidou na střeše. Podobal se pyramidě na rubu dolarové bankovky. Z toho museli mít milovníci konspiračních teorií nepochybně erekci. Přidejte k tomu pár obrovských sfing po stranách žulového schodiště

a celek připomínal Mausoleum v Halikarnassu. Byla v tom jistá ironie, protože jedno léto strávil v Bodrumu na archeologických vykopávkách. Studenti byli nuceni vykonávat ty nejtěžší práce. Pak ale vykopal zlatou náušnici. Pocítil příliv adrenalinu. To bylo něco jiného než věčné probírání keramických střepů.

Došel tenkrát k rozhodnutí, že tím pravým pro něj je hledání pokladů. Následující léto strávil s Fisherovou expedicí na Key Westu. A to byl přímo nával adrenalinu na steroidech, protože zlaté a stříbrné pruty se povalovaly po dně a jen čekaly na to, až je někdo zvedne. Vzít si je ale nemohl, protože vlastníkem naleziště byli Fisherovi lidé. Jelikož však měl prvotřídní vzdělání a planoucí touhu prosadit se ve světě, snil o tom, že by jednou mohl najít svůj vlastní poklad.

A nyní k tomu měl už proklatě blízko.

Potřeboval však pomoc.

Právě proto teď stál před budovou ošklivou jako zadnice.

Protože věděl, že do jedné hodiny už zbývá jen několik minut, bral Lovett schody po dvou. Napočítal jich třiatřicet. Nahoře otevřel masivní dvoukřídlé bronzové dveře. Ještě než do nich ale vstoupil, ohlédl se přes rameno.

Pohledný mladý prevít nebyl nikde v dohledu.

Mise splněna.

2

„...nemám nejmenších pochyb o tom, že Archa úmluvy byla jistým typem starověké technologie zděděné po Egypťanech,“ sdělil Caedmon Aisquith svým posluchačům, z nichž nemalý počet měl u sebe výtisk jeho knihy *Odhalená Isis*.

„Další otázka?“ Ukázal na ženu sedící v přední řadě knihovni čítárny. Uprostřed místnosti stálo nejméně padesát židlí a čítárna se tak změnila v provizorní přednáškový sál.

Obrýlená posluchačka přednášky se podívala vpravo vlevo, aby se ujistila, že k položení otázky byla opravdu vybrána ona. „Ano, já jsem...“ zvědavá na vaši nedávnou cestu do Etiopie, o které jste se v přednášce stručně zmínil. Jak víte, že Archa úmluvy není ukryta tam?“

Caedmon pohlédl diskrétně na hodinky a zjistil, že na zodpovídání dotazů má ještě téměř pět minut. Dost času na obšírnější odpověď. Přešel k blízkému stolu a prohlížel si v laptopu galerii fotografií velikosti nehtu na palci. Jakmile nějaké vybral, spustil prezentaci v Powerpointu a promítl na plátno za sebou mapu Etiopie.

„Pro ty, kteří nejsou s příběhem obeznámeni, stručně popíši situaci: Menelik, nelegitimní syn krále Šalamouna a královny ze Sáby, údajně ukradl Archu úmluvy z otcova proslulého chrámu v Jeruzalémě a v polovině desátého století před Kristem ji odvezl do Etiopie. Údajně je tam dosud ukrytá a střežená kněžími Panny Marie Sionské v Aksúmu,“ vyložil Caedmon a laserovým ukazovátkem označil oblast v severovýchodní čtvrtině Etiopie a Aksúm ležící sto kilometrů od Rudého moře.

„Protože jsem si chtěl tuto teorii ověřit, odjel jsem loni v lednu se svojí výzkumnou asistentkou do Etiopie.“ Ukázal na ženu s dlouhými kudrnatými hnědými vlasy, která stála stranou opřená o regál s knihami. Dlouhé džínové šaty jí spadaly až ke kotníkům a karmínový šál neměla přes ramena, nýbrž uvázaný kolem pasu, takže působila jako osamělý páv v hejnu nenápadných opeřenců. „V tomto bodě mi tedy dovolte

představit svou společnici na cestách, fotografku Edie Millerovou.“

Jako na povel se všechny hlavy otočily doleva.

Edie Millerová přijala to kolektivní zírání s mírně pobaveným úsměvem.

Jakmile ji Aisquith představil, promítl úžasnou fotografii kostela Panny Marie, kamenného chrámu zalitého oranžovým světlem, pořízenou při západu slunce,.

„Po návštěvě četných klášterů a kostelíků, po prohlídce desítek iluminovaných rukopisů a po rozhovoru s hlavním knězem kostela Panny Marie nyní mohu udělat do teorie o Menelikovi pořádnou díru.“ Neprohlásil to s radostí, a určitě ji neměl ani v době, kdy hledal archu v Aksúmu. „*Tabot*, což je etiopské slovo pro Archu, který je strážěn v sanktuariu kostela, je jen replika originálu Archy ze Starého zákona, pocházející z dvanáctého století našeho letopočtu.“

Pustil na plátno poslední obrázek, kresbu Archy úmluvy podle popisu v druhé knize Mojžíšově.

„Z našeho terénního výzkumu v Africe vyplývá jediný závěr: Menelik Archu úmluvy do Etiopie neodvezl.“ S přivřenýma očima si prohlížel posluchače, protože ve špatně osvětlené místnosti se spuštěnými žaluziemi toho moc neviděl. „Chce si do mě ještě někdo rýpnout? Ano, ten pán v modrém pulovru.“

Obloustlý muž středního věku vstal. „Kdo tedy Archu ukradl, když to nebyl Menelik?“

„Podezřelých je víc. S jistotou víme jen to, že Archa úmluvy zmizela ze stránek Bible brzy po postavení Šalamounova chrámu. Ať už ji někdo odvezl nebo ukryl, není známo, kde se v současnosti nachází. Ale můžete si být jistí, že někde *je*... a čeká, až ji někdo objeví.“

Koutkem oka postřehl, že Edie poklepává ukazováčkem na hodinky s krystalovým displejem.

Jakmile se mu dostalo upozornění, Caedmon si odkašlal, aby si pročistil krk. „Myslím, že tímto můžeme naši diskusi o egyptském původu Archy úmluvy uzavřít. Rád bych poděkoval řediteli zdejší knihovny, panu Franklinu Davisovi, že nám umožnil se zde sejít.“

Když se rozsvítila stropní světla, Caedmon se sebevědomým úsměvem přijal zdvořilý potlesk. V roli autora se před veřejností cítil nepříjemně, ale věděl, že takové akce nejen zvyšují prodej knih, ale také přitahují osoby se zájmem o egyptskou historii. A o záhady. Na těch mu záleželo. I když studoval historii, raději se pokládal za „rehistorika“, protože jádrem jeho badatelských snah byly legendy, folklór a mystika. Nesvatá trojice, která dohnala několik literárních kritiků k tomu, aby ho mylně obvinili z toho, že je zastáncem konspiračních teorií. Když se rozhlížel po sále, viděl několik diskutujících hloučků, ale většina účastníků byla na cestě k bufetu v sousední velké jídelně.

Přitom si všiml, že se k němu blíží hubený muž, který si tiskne k hrudi výtisk jeho *Odhalené Isis*. Měl střapaté, rozcuchané vlasy a do upraveného davu nezapadal.

„Mám nějaké informace o templářích, které by vás mohly zajímat,“ vyrazil ze sebe bez úvodu.

Caedmon stáhl prsty z klávesnice, narovnal se a věnoval mu plnou pozornost.

Kdysi dávno, když studoval na Oxfordu a chystal se získat doktorát, napsal dizertační práci o templářích a výzkum ho vedl k závěru, že v době, kdy drželi Svatou zemi, nechávali se tajně zasvěcovat do egyptských mystérií. Dizertaci, kterou s nesmírnou pečlivostí připravil, však k jeho lítosti veřejně zesměšnil vedoucí katedry historie na Královnině koleji. Když si Caedmon uvědomil, že titulu nedosáhne, zahanben a poražen Oxford opustil.

Vzápětí ho ale přijala legendární MI5, bezpečnostní služba Velké Británie, která aktivně vyhledávala právě takové lidi, jako byl on, protože neudělený titul paradoxně dokazoval jejich cenu. Z takových lidí bývají dobří vyzvědači. Ve službách Jejímu Veličenstvu strávil Caedmon jedenáct let a pak se vrátil ke své první lásce, historii. Když už mu bylo lhostejné, jak budou jeho kontroverzní teorie přijímány a co tomu kdo řekne, napsal svou *Odhalenou Isis*.

Přestože si byl téměř jistý, že tenhle zahajovací tah k ničemu nepovede, otočil se k ošuměle oblečenému mladíkovi. „Pokračujte.“

Blondatý mládenec, viditelně nervózní, si paží těsně pod ramenem setřel několik průsvitných kapiček z horního rtu. Pak s odhodlaným pohledem svých bleděmodrých očí po Caedmonovi téměř hodil výtisk jeho *Odhalené Isis*.

„Otevřete ji.“

Caedmon, přestože se mu nezdvořilý příkaz zdál podivný, si od něj knihu vzal. Hned nato mu ale poklesla čelist, když si přečetl rukou psanou poznámku na první stránce. *Ve 14. století převezli templáři Archu do Nového světa. Mám důkaz.*

3

Saviour Panos otevřel mohutné bronzové dveře vedoucí do sálu v zednářském Domě chrámu. Beze spěchu, protože dobře věděl, že světlovlasý archeolog je nyní uvězněn uvnitř v kamenném kolosu, se zastavil u strážnice ve vestibulu hned za vchodem.

Míšenec se zelenýma očima v šedohnědé uniformě, která na jeho hubené postavě visela, vzhlédl od rozečtené knihy. „Buďte vítán v Domě chrámu.“

„Jsem rád, že jsem tady,“ odpověděl Saviour kultivovaným akcentem, který si již léta zdokonaloval. Pohlédl pobaveně na potrhaný svazek *Iliady* rozevřený na pultíku. Varujte se Řeků přinášejících dary...

„Vystudoval jsem anglickou literaturu na Howardu,“ prohlásil strážný, když si všiml, kam se dívá. „Nechtěl byste si odložit bundu?“ S přátelským úsměvem ukázal na blízkou šatnu.

„Nechtěl, děkuji.“ Saviour se na něj usmál na oplátku. Často využíval své fyzické krásy k vlastnímu prospěchu, protože si byl dobře vědom, že s vřelým úsměvem lze dobýt svět.

Potěšen, že tak snadno našel svoji kořist, vstoupil do atria. „Nádhera!“ zamumlal tiše.

Přestože byl dobře obeznámen s antickou architekturou Soluně, města, v němž se narodil, plného kostelů, věží a římských oblouků, okamžitě nabyl dojmu, že atrium je zcela jiné než ony grandiózní nestvůrnosti. Přestože rozlehlý sál se svými masivními žulovými sloupy měl hmotnost a tíži baziliky, nebyla to žádná křesťanská svatyně. Nebyli zde žádní byzantští světci, kteří by vrhali dolů přísné a nesouhlasné pohledy. Žádné marnotratně vymalované Madony. Místo zastávek křížové cesty zde byly bronzové medailony s polovypouklými symboly. Čtverec a kružidlo. Slunce a měsíc. Vševidoucí oko.

Chrám pyšně stavěl na odiv své pohanské kořeny. Krásné. Erotické. Jako pružné mládí.

Fascinovaně došel do středu místnosti, přitahován gargantuovským mramorovým stolem s nohama v podobě dvouhlavých orlů. V údivu nad skvostnou řemeslnou prací po něm přejel dlaní. Jakmile to učinil, představil si blondatého archeologa nahého ležícího na mramorové desce.

S dýkou v srdci.

Koutkem oka zahlédl přicházejícího hlídače.

„Tenhle stůl je replikou stolu, který byl nalezen v ruinách Pompejí,“ sdělil mu strážný.

„Vždycky jsem si přál se tam podívat,“ odpověděl Saviour. Pak, aby využil situace, zastřeným, tichým hlasem dodal: „Měl jsem se tady sejít s jedním přítelem. Možná jste ho viděl, takový světlovlasý.“

„Ano, viděl jsem ho. Je to pár minut, co přišel. Ptal se, kde se koná ta přednáška.“ Ukázal k plakátu na stojanu u vchodu.

Saviour si prohlížel propagační fotografii ryšavého muže. *Egyptský původ Archy úmluvy. Přednáška spisovatele Caedmona Aisquitha.*

„A kde ta přednáška tedy je?“

Hlídač ukázal k sálu na druhém konci atria. „Sejděte po schodech do suterénu. Pak projděte galerií s portréty. Čítárna je po pravé straně. Nemůžete ji minout.“

„Je to překrásná svatyně,“ pronesl tiše Saviour a naпоследy se rozhlédl. „Máte, kamaráde, záviděníhodnou práci.“

Hlídač pokrčil rameny. „Dovedu si představit lepší zaměstnání.“

„Věřte mi, že existují mnohem horší způsoby, jak si vydělávat na živobytí.“ Potupné, ponižující způsoby. Kvůli několika mincím, ceně dvou pomerančů u stánku s ovocem, zjistil, že lidská zvrhlost nezná hranice.

Saviour potlačil nepříjemné vzpomínky. Ty dny už jsou pryč. Znovu se našel. Činem, na jaký by se žádný chcípáček nezmohl.

Cílevědomým krokem se vydal ke schodišti. Snad to bylo energií vyzařující z exotického sálu, ale náhle se cítil nabuzený. Posílněný. Řecký válečník chystající se k útoku proti nic netušícím Trójánům.

Sledoval toho blondatého mladého archeologa už týden. Od chvíle, kdy vykopal hromadný hrob. Po masakru neměli zůstat žádní svědci. Ani po čtyřech stech třiceti letech.

Ani teď.

Nikdy.

4

„Promiňte, zapomněl jsem se představit. Jsem Jason Lovett. *Doktor* Jason Lovett,“ napravil svoje opomenutí blondák. „A jsem archeolog, žádný blázen, který by amatérsky fušoval do templářů.“

Tímto výrokem měl nepochybně v úmyslu rozptýlit jakékoli pochybnosti nebo nepatřičné představy.

Caedmon, jehož pochybnosti ovšem nerozptýlil, zdvořile přikývl a podal mu ruku. „Rád vás poznávám.“

Zaznamenal třes v Lovettově paži. Ten chlap je zašmodrchaný uzlíček nervů. Jako spadlý elektrický drát, třepotající se ve vichřici.

„Vím, že to, co jsem napsal na začátek knihy,“ ukázal ošuntělý archeolog trhnutím brady na výtisk *Odhalené Isis*, který Caedmon stále ještě držel v ruce, „zní nepravděpodobně, ale zjistil jsem to. Lépe řečeno, mám k tomuto zjištění hodně blízko. Musím jen rozluštit pár templářských symbolů. Proto potřebuji někoho, kdo je nejen dobře obeznámený s templářskou symbolikou, ale kdo rovněž dokáže přemýšlet mimo zavedené kategorie. Vy jste akademický renegát. Tu vaši knihu jsem přečetl jedním dechem. A to se přitom o egyptskou mystiku moc nezajímám.“

„Při takové chvále se musím červenat. Ale abych se vrátil k vašemu tvrzení o Arše úmluvy...“ Nechal větu

nedořečenou v naději, že se nervózní archeolog k tomuto tématu vrátí.

„Ano, Archa. Jistě. Prohlédl jsem si vaše webové stránky a už vím, že jste odborník na templáře. Takže vás nebudu unavovat žádnými detaily o tomhle řádu ani o jejich smutném konci. Fakta znáte lépe než drtivá většina lidí.“

Bylo tomu tak, Caedmon byl s fakty vsutku dobře obeznámen. Tento řád bojovných mnichů byl založen během křížových výprav, toho církvi posvěceného krveprolévání, jehož snahou bylo osvobození Svaté země od muslimů.

Po pádu Akry, poslední evropské pevnosti ve Svaté zemi, v roce 1289, ztratili templáři smysl své existence. Protože se přestalo bojovat, vrátili se rytíři do Francie, což přineslo francouzskému králi Filipu Sličnému neklidný spánek. *Který monarcha se zdravým rozumem by si přál mít u prahu utábořené templáře?*

A protože francouzskému králi se jaksi nedostávalo peněz, zosnoval lest, vymyslel, jak dát všechny členy řádu pozatýkat, obžalovat z kacířství a zmocnit se templářského majetku. S požehnáním papeže Klementa V. byl plán dne 13. října 1307 uskutečněn. V pátek. Onoho osudného rána královi senešalové templáře uvěznili a předali inkvizici. Ti pak byli obviněni ze všeho možného, od uctívání Satana až k rituální sodomii.

Tak aspoň praví konvenční historie.

Caedmon však ze svého výzkumu na dizertační práci věděl, že je to pomlouvačná legenda. Za svého pobytu ve Svaté zemi se templáři ve skutečnosti seznámili s egyptskými mystérii. To mělo pro jejich náboženskou víru hluboké důsledky. Po návratu do Francie už byli katolíky jen podle jména. *Skutečným důvodem* jejich pádu tedy byla tahle totální změna názorů.

„Ano, vím toho o templářích hodně,“ připustil Caedmon a své myšlenky si nechal pro sebe.

„Pak tedy jistě víte, že templáři byli posedlí hledáním Archy úmluvy.“

„Jejich pátrání však bylo neúspěšné a osudy Archy jsou dosud zahaleny tajemstvím,“ řekl Caedmon, ale jakmile to vyslovil, položil si v duchu otázku, zda byl mladý archeolog přítomen na jeho přednášce.

Lovett natáhl ruku a zabodl ukazováček do obálky knihy. „Jak jsem tam napsal, mám důkaz, který svědčí o opaku.“

„Ano?“ Caedmon koutkem oka zaznamenal, že k němu míří Edie s lahví vody. Když postřehla, že už si jí všiml, ušklíbla se.

„Zas nějaká konspirační teorie?“

„Konspirační teorie? Zřejmě jsi četla recenze mé knihy. Bez ohledu na to, co píší kritici, jsem však jen obyčejný člověk, který se snaží poctivě si vydělat pár liber,“ odpověděl s předstíraným rozhořčením. Seznámili se spolu za poněkud dramatických okolností před čtyřmi měsíci a rozhodli se pro vztah na dálku, přesněji řečeno přes Atlanik.

„Doktore Lovette, dovoluji, abych vám představil Edie Millerovou. Na nedávné cestě do Etiopie pořídila veškerou fotodokumentaci.“ Caedmon si zastrčil neotevřenou láhev do podpaží a otevřel knihu, aby Edie viděla, co do ní mladík napsal. „Je zajímavé, že doktor Lovett je archeolog.“

Edie sraštila obočí. Přesně to od ní očekával. Opravte mě, jestli se mýlím, ale zdá se, že jste přehlédli jeden nápadný historický fakt... Kolumbus objevil Ameriku teprve v roce 1492,“ konstatovala stroze. „Mé znalosti středověké historie jsou trochu vybledlé, ale nebyli snad templáři ve čtrnáctém století už nadobro vyřízeni?“

„Kolumbus na americkou půdu nikdy nevstoupil. A kromě toho irští mniši a skandinávští Vikingové se dostali k americkým břehům dávno předtím, než nějaký Kolumbus vůbec vyplul,“ namítl Lovett se zjevně načechráním peřím.

Do slovní šarvátky se zapojil i Caedmon. „Templáři měli arabské námořní mapy, které získali při křížových výpravách ve Svaté zemi. Navíc dokázali navigovat loď s primitivními, ale účinnými kompasy z magnetovce. Plavba přes Atlantský oceán tak opravdu byla možná.“

Edie zakoulela očima. „Přizpůsobuješ si historii, jak se ti hodí.“

„Klidně se můžeme vsadit,“ prohlásil Lovett. „Tvrdí se, že mocné templáře zlikvidoval francouzský král. Je sice pravda, že byl vydán všeobecný zatykač na každého templáře ve Francii, ale zatčena jich byla jen hrstka. Což znamená, že většině se podařilo utéct.“

„Od té doby se traduje, jak se mnoha templářům podařilo uniknout královým senešalům,“ dodal Caedmon.

„Někdo je varoval, snad dokonce sám papež.“ Jason Lovett pokrčil rameny a dal tak najevo, že to nepokládá za důležité. „Na tom nezáleží. Když královi senešalové přepadli templářskou pevnost v Paříži, proslulý poklad templářů zmizel.“ Archeolog se ohlédl přes rameno. Když si ověřil, že nikdo jiný kromě jeho dvou posluhačů nevyslechne to, co se chystá říci, dodal: „Jsem si dost jistý, že templáři převezli svůj poklad krytými vozy na svou námořní základnu v La Rochelle. Odtamtud pak vyplulo osmnáct galér, všechny pod vlajkou s lebkou a zkříženými hnáty. *A pak už o nich nikdo neslyšel.*“ Poslední větu vyslovil s čítankovou zlověstností, jaká je obvykle vyhrazena béčkovým filmovým hororům.

„Vy ale mluvíte o templářském ‚pokladu‘,“ zašklebila se Edie. „A já měla dojem, že se bavíme o Arše úmluvy. Chcete snad tvrdit, že Archa je součástí mnohem většího pokladu?“

„To je pracovní teorie.“ Jason Lovett k nim přistoupil blíž a opět se ohlédl přes rameno. Když konečně promluvil, téměř šeptal. „Při současné ceně zlata mluvíme o pokladu v hodnotě asi tak sto miliard dolarů.“

5

Saviour, ukrytý vzadu v čítárně za regálem s knihami, sahajícím od podlahy až ke stropu, se mračil. Sledoval archeologa v přední části sálu, jak se baví s vysokým ryšavým mužem a nějakou ženou s kudrnatými vlasy. Muže poznal z fotografie na plakátě, ženu nikdy předtím neviděl.

Překvapilo ho, že se Lovett někomu svěruje. Nezapadalo mu to do obrazu, jaký si o něm udělal. Za celý týden, co ho sledoval, nepromluvil archeolog s živou duší.

Cítil, jak se mu napínají svaly na nohou, a zpomalil dech. Byl to trik, kterému se naučil již před lety. Vsunul ruku pod bundu a prsty nahmatl pouzdro navlečené na opasek. Jeho první zbraní byl filetovací nůž, který ukradl z bedýnky s náčiním jednoho rybáře. Bylo mu tehdy teprve třináct let a spával pak v opuštěné chatrči u mola s nožem v ruce, protože se bál, aby ho někdo v noci nezneužil. Po nějaké době vrhání do neuměle nakresleného terče se s ním naučil slušně zacházet. Jednou, při obzvlášť ošklivé pouliční rvačce, jím bodl jiného kluka do břicha. Ne dost hluboko, aby ho zabil. Na to došlo až později.

Od té doby vlastnil už spoustu nožů. Žádný však ne-

byl tak nádherný jako starožitná dýka, kterou si vybral pro tuto zvláštní příležitost.

Pomalů, aby neupoutal pozornost, vytáhl Saviour dýku z koženého pouzdra. Dával si přitom pozor, aby ji držel z dohledu. V duchu viděl stovky let starou zbraň vykovanou z oceli, s jílcem obloženým zlatem a vykládaným čtyřiaadvaceti malými rubíny, které vytvářely osmicípou hvězdu. Stvořitelovu hvězdu. Palcem maličké kamínky ohmatával. Seskupení barvy krve. „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“

Zdobená dýka byla darem jeho dobrodince, muže, jehož znal pod jménem Mercurius. Latinským jménem řeckého boha Herma. Posla bohů. Jeho božské spásy.

Když se stal Mercurius jeho patronem, dohlížel nejen na Saviourovo vzdělání, ale opatřil mu rovněž půdní byt v soluňské čtvrti Kalamaria, kde bydlela převážně horní vrstva. Za to Mercurius žádal, aby se Saviour stal jeho očima a ušima. Mercurius jako uzavřený muž nerad vystupoval na veřejnosti. Saviour byl jeho dokonalým protikladem a už ze své podstaty byl přitahován světlem. Společně s Merkuriem tudíž tvořili dokonalý celek. Jako na bronzovém medailonku, který viděl v atriu, s vyobrazením slunce a měsíce. Nebo jako dva čtverce, z nichž se skládá hvězda Stvořitele. Dvojice protikladů.

Díval se na trojici, dosud družně postávající v přední části čítárny, a dobře si uvědomoval, že má jen jeden nůž.

Se třemi nepřáteli nepočítal. Jen s jedním. Chyba. Který z nich představuje největší hrozbu?

Kudrnatá žena jistě ne, tu vyloučil okamžitě. Takže zbývá archeolog a ryšavý dlouhán.

Saviour si oba muže prohlížel a rozhodoval se, kterého z nich si vybrat.

Jason Lovett se už poněkolkáté nervózně ohlédl přes rameno. „Těch sto miliard dolarů je střízlivý odhad. Ale jistě budete souhlasit, že je lepší držet se nižších čísel.“

„Upovídánost potápí templářské lodě,“ prohlásila Edie. Mohla by říct cokoli stejně hloupého.

Sto miliard dolarů? Ten chlap snad žertuje. Mluví o tom, jako by něco prodával z korby nákladáku. Mrkla na Caedmona, aby zjistila, zda bere Lovettova nehorázná tvrzení vážně.

Její společník, navenek s ledovým klidem, otevřel láhev vody, trochu se napil a postavil ji opodál na stůl.

Edie se dívala střídavě na oba muže – zaujalo ji, jak nebetyčný je mezi nimi rozdíl. V kostkované košili zastrčené do pytlovitých kalhot a s tenkým knírkem pod nosem vypadal Jason Lovett, jako by přijel na skateboardu. Caedmon měl na míru šité sportovní vlněné sako, rolák na zip a černé džínsy a vyzařovaly z něj ne-dbalost a sofistikovanost současně, což byl výkon, jehož byl schopen jen Evropan. Měřil téměř sto devadesát centimetrů a se svou zrzavou kšticí vyčníval z davu. Edie si vždycky myslela, že kdyby smíchala některé slavné ryšavé muže historie – Erika Rudého, Williama Shakespeara, Thomase Jeffersona – výsledkem by byl Caedmon Aisquith.

„Jak se templářům podařilo tak obrovské bohatství nashromáždit?“ zeptala se. Měla dojem, že je to samozřejmá otázka.

„Jak?“ pustil se do vysvětlování Caedmon. „Všichni noví rytíři museli přepsat svůj majetek na řád a evropská aristokracie jej štědře obdarovávala. Ale ani tohle všechno nevysvětluje tak nesmírné bohatství.“ Naklonil hlavu k rameni a vyslal pronikavý pohled k Lovettovi.

„Nebo chcete tvrdit, že patříte k těm pomýleným lidem, kteří se domnívají, že templáři ve Svaté zemi našli pod ruinami Šalamounova chrámu obrovský poklad?“

Lovett pozvedl obě ruce v náznaku dotčení a protestu. „Poslyšte, zřejmě si mě s někým pletete. V době, kdy se tam ve dvanáctém století dostali templáři, byl už jeruzalémský poklad ukradený. Protože jste studoval historii, jistě víte, že v roce sedmdesát po Kristu srovnali Římané jeruzalémský chrám se zemí. Předtím ho ovšem vydrancovali. Je logické, že ke kořisti patřila i Archa úmluvy, protože tato posvátná relikvie se v chrámě nacházela. Stejně jako obrovské množství zlata, stříbra a drahokamů.“

„Takže řečeno jinými slovy, všechny cesty vedou do Říma,“ glosovala to Edie, ale nijak zvlášť ji to nepřesvědčilo. Pak se rozhodla zahrát tvrdý míček. „Dobře, předpokládejme tedy – čistě hypoteticky –, že Římané jeruzalémský poklad i s Archou odvezli. Jak se ho tedy o jedenáct století později mohli zmocnit templáři?“

Lovett tu výzvu přijal s úsměvem. „Tady právě začíná být příběh zajímavý. Na počátku pátého století vydrancovali Řím Vizigóti. Jejich náčelník Alarich si vedl jako barbarský bandita a ukradl všechno, co Římané nashromáždili v předchozích staletích. Teď se nebavíme jen o jeruzalémském pokladu, nýbrž o kořisti naloupené v celém tehdy známém světě. Obrovský poklad podle všech měřítek. Větší, než to, co našel Mel Fischer se svými lidmi ve vraku *Nuestra Señora de Atocha*. To je naprosto jisté.“

„Pořád jste ještě neodpověděl na moji otázku,“ stála si na svém Edie, která se s touhle odpovědí nehodlala spokojit.

„Já bych řekl, že na ni odpověděl,“ vložil se do toho Caedmon a přispěchal tak mladíkovi na pomoc. „Po

vydrancování Říma se Alarich vrátil do vizigótské pevnosti na jihu Francie a ukořistěný poklad rychle zakopal. V roce 1150 se v oněch kopcích a údolích, které kdysi obývali Vizigóti, zabydleli templáři.“

„Kde,“ ujal se slova zase Lovett, načež jako střelec rychlým pohybem namířil Caedmonovi oběma ukazováčky na prsa, „jak jste si už jistě domysleli, našli vizigótský poklad. A právě v té době začali templáři velkoryse utrácet, stavěli své válečné námořnictvo a nakoupili tisíce panství po celé Evropě. Přes noc měli náhle větší kapitál k podnikání než kdokoli jiný na kontinentě. Nikdo se neodvážil se proti nim postavit. Byla to finanční síla, s níž bylo nutno počítat.“

Edie si byla jistá, že v Lovettových očích v té chvíli vidí symboly dolaru.

„Koukám, že se v historii templářů vyznáte,“ poznamenal Caedmon.

„Taky jsem se pořádně nadřel.“ Lovett se tiše zasmál. „To víte... archeolog.“ Zabubnoval si pěstmi do prsou jako Tarzan. „Spousta studia.“

„Je to zajímavá teorie,“ poznamenal zamyšleně Caedmon. Toho divadelního výstupu si nevšímal. „Ale bez dalších důkazů stojíš na písku.“

„Osobně se domnívám, že celá ta záležitost je k smíchu,“ přisadila si Edie své pomyslné dva centy. Tohle tak podle ní mohla být skutečná hodnota templářského pokladu v dolarech.

„Poslyšte, to není žádná nesmyslná teorie. Já ty důkazy mám. Mapy, artefakty, archivní záznamy. Poslední rok života jsem věnoval pátrání po osudech templářů.“

„Hmmm.“ Caedmon našpulil rty a naklonil hlavu na stranu. Edie viděla, že o tom přemýšlí a nebere právě vyslechnutá slova na lehkou váhu.

A právě to jí dělalo starosti.

Copak nevidí, že si tenhle Jason Lovett pustě vymýšlí? Zřejmě by se nejraději navlékl do brnění a hrál si na středověkého rytíře.

„Kde přesně v Novém světě tedy templáři svůj poklad ukryli?“ Edie se ani nepokoušela svou skepsi skrývat.

„Jsem si dost jistý, že přistáli v Newportu na Rhode Islandu. Odtamtud se vydali do vnitrozemí a asi třicet kilometrů západně od Newportu založili kolonii. Částečně jsem ji vykopal. Zdá se, že tam došlo k nějakému masakru. Kde schovali ten poklad, ale nevím.“ Teď už nebyl tak nadutý jako předtím a obrátil se na Caedmona s prosebným výrazem ve tváři. „Právě proto by se mi hodily vaše odborné znalosti. Na jednom balvanu jsem totiž našel vytesané nějaké templářské symboly. Domnívám se, že by to mohlo být vodítko nebo snad nějaká tajná šifra. A protože jste odborník na templáře, myslel jsem –“ Archeolog se uprostřed věty zarazil. Vytřeštil oči a zavrával.

„Jste v pořádku?“ zeptal se starostlivě Caedmon.

Lovett, dosud se potácející na místě, si zběsile zašátral rukou za zády. Jako někdo, kdo se chce podrbat, ale nemůže dosáhnout na to správné místo. „Ten... pohledný... prevít...“ zamumlal nesouvisle.

Bez varování se nachýlil kupředu, srazil promítací plátno a zřítíl se obličejem na parkety.

Hned nato Edie zděšeně vykřikla, když spatřila, že mu ze zad trčí nůž.

7

„Proboha!“ vykřikl Caedmon v šoku.

Jasona Lovetta mu před očima zavraždili dýkou!

Natáhl krk a stačil uvidět, jak nějaký tmavovlasý muž prchá k východu v zadní části čítárny. Osamělý vrah.

Caedmon se bleskurychle obrátil k Edie. „Zavolej policii! A za nic na světě neodcházej z téhle místnosti, dokud nepřijedou.“ Jen co ten rozkaz vykřikl, rozběhl se ze všech sil k východu.

„Kam letíš?“ volala za ním Eddie.

Neodpověděl, protože na to nebyl čas. Vrah měl přinejmenším pětivteřinový náskok a byl už venku z čítárny.

Caedmon proběhl zadními dveřmi, vřítíl se do vestibulu a okamžitě se zarazil. Místnost byla obložená tmavým dřevem, na stěnách visely v nákladných rámech portréty zednářů třiatřicátého stupně a celá galerie v sobě měla jakousi klaustrofobickou tajuplnost. Zvlášť proto, že kromě zvěčněných zednářů tam nebylo živáčka.

„Ten mizera měl jen dvě možnosti,“ řekl si tiše Caedmon a proklínal jeho rychlost.

Tušil, že banketnímu sálu vpravo se vrah vyhnul, protože tam si klevetící posluchači přednášky dosud užívali občerstvení zdarma. *Proč by riskoval, že ho přespříliš horlivý návštěvník srazí k zemi?*

Doufal jen, že mu instinkt napovídá správně, když vyrazil méně frekventovanou cestou vlevo.

Na konci haly zamířil k naleštěnému mramorovému schodišti vedoucímu do atria. Pokud si nepospíší, ten mizera bude brzy z budovy venku.

Bral schody po dvou a zachytával se mosazného zábradlí, aby neupadl, protože kožené podrážky na hladkém povrchu klouzaly. Tyhle boty se k závodu v běhu zrovna moc nehodily. Na horním konci schodiště odbočil vpravo. Podíval se do chodby se žulovými sloupy, mezi nimiž se rozkládalo prostorné atrium, a spatřil hlavní východ. U dveří stál osamělý hlídač, který neměl nejmenší tušení o tragédii, která se odehrála v suterénu.

Už se chystal na strážného zavolat, když vtom mu výkřik zamrzl v hrdle... Koutkem oka zahlédl nějaký pohyb.

Otočil se právě včas, aby spatřil, jak se dvoukřídle létací dveře tiše dovírají.

Nebyl to jenom průvan?

Caedmon civěl na zavřené dveře a v duchu se ptal, zda tím průvanem, který je zavřel, nebyl Lovettův vrah.

„Existuje jen jediný způsob, jak to zjistit,“ zamumlal si pro sebe a vydal se ke dveřím.

8

„Pomoc! Rychle! Potřebuju doktora!“ křičela Edie MilEROVÁ. Padla na kolena a přes shozené promítací plátno se přesunula k boku Jasona Lovetta.

Pronásleduje Caedmon chladnokrevného vraha? Co když má ten zabiják ještě střelnou zbraň? Nebo další dýku? Nebo se vyzná v bojových uměních...

Caedmon si s tím poradí, ujistila se ale v duchu. Má špionážní výcvik. Což znamená, že ví, jak zvládnout nebezpečnou situaci.

Do čítárny přiběhl břichatý pán středního věku.

Edie nevěděla, zda to bylo tou krví, tělem na podlaže nebo drahokamy vykládanou rukojetí dýky trčící ze zad, ale první člověk, který zareagoval na její křik, se s mobilem v ruce prudce zarazil na místě. „Co...“

„Přestaňte civět a zavolejte sanitku. Hned! Řekněte, že v zednářském Domě chrámu na Šestnácté ulici leží pobodaný muž,“ přikázala mu, protože předpokládala, že jako většina lidí v takových situacích není schopen racionálně jednat. Pak v naději, že tím odvrátí další katastrofu, ještě dodala: „A až tam zavoláte, je třeba se postarat, aby až do příjezdu policie nikdo

neopustil banketní sál, protože vrah se může skrývat mezi hosty.“

Tlouštíkovu počáteční ohromení se okamžitě proměnilo ve viditelnou hrůzu. „Ale já... já mám ženu a dvě dě-děti. Proč to mám dělat zrovna já?“

„Protože je třeba to udělat!“ zaječela Edie. Moc nescházelo, aby vyskočila a vrazila tomu člověku facku. „Jestli tenhle muž zemře, bude to vaše vina!“

To zapůsobilo. Tloustík začal na mobilu vytáčet číslo, otočil se a vyběhl ze dveří.

Vzápětí se Jason Lovett, překvapivě stále při vědomí, ztěžka přetočil z břicha na bok. Ten pohyb ho ale natolik vyčerpal, že jenom lapal po dechu.

„Chtěl byste něco?“ zeptala se soucitně Edie. Opožděně si uvědomila, že to je dost hloupá otázka. Jemně mu odhrnula pramen světlých vlasů z obličeje.

Má tak hebké vlasy. Jako malé dítě. Něčí malé dítě. Milovaný syn nějaké matky.

Cítila, že se jí do očí nahrnuly slzy, a pohládila Lovetta po zrudlé tváři. Přála si, aby zůstal naživu.

Když viděl její ztrápený výraz, našel sílu, aby slabým hlasem zašeptal: „*Aqua sanctus... aqua sanctus.*“

„Já... já latinsky neumím,“ vychrlila ze sebe Edie zmateně, ale nebyla si až tak jistá, že to vůbec byla latina.

„Potřebujete... ach ano, jistě! *Aqua* je přece voda. Chcete se napít.“

S úlevou, že se jí podařilo jeho žádost správně vyložit, se natáhla a vzala ze stolu Caedmonovu láhev s vodou. Roztřesenýma rukama ji otevřela. Pak jemně nadzvedla Jasonu Lovettovi hlavu a přiložila mu láhev ke rtům.

On ale prudce zavrtěl hlavou, až jí vyrazil vodu z ruky, a polil se na prsou. „*Aqua sanctus!*“ vydechl, tentokrát naléhavěji.

„Já vám nerozumím. Caedmon umí latinsky.“

„Musíte...“ Lovett, s tváří zkřivenou bolestí, se pokoušel rozepnout kapsu u kalhot.

„Nehýbejte se,“ nařídila mu Edie v obavě, že by si mohl ještě víc ublížit. Pokud něco takového bylo vůbec možné.

Lovett ale její příkaz ignoroval a zachrčel, když se mu konečně podařilo kapsu otevřít a strčit do ní ruku. Vypadla z ní lahvička s tabletkami a odkulila se kousek po parketách. Edie se podívala na nálepku. *Xanax*. Atidepressivum. Jason Lovett má rád farmaceutické bonbonky.

„Sanitka už je na cestě,“ řekla mu a v duchu si položila otázku, jak dlouho ještě může Lovett vydržet. „Za chvíli už budete v univerzitní nemocnici George Washingtona. Po New Hampshire Avenue je to kousek. Cesta bude trvat jen pár minut.“

Lovett však už znovu zápolil s kapsou u kalhot. S bolestnou grimasou se trochu nadzvedl, aby z ní mohl něco vytáhnout.

Edie se naklonila, aby mu pomohla...

...a vzápětí ucukla, když spatřila záblesk pistole.

9

Caedmon strčil do létacích dveří.

Uvědomoval si, že by mohl vkráčet do pastí, a tak do malé čítárny postupoval opatrně. Jednu stěnu lemovaly prosklené skřínky na exponáty, zatímco centru dominoval dřevěný stůl plný knih.

Prohlížel si nevelkou místnost. *Mramorové busty slavných řeckých filosofů. Vycpaný orl bělohlavý. Prosklená vitrína s posmrtnou maskou Abrahama Lincolna*. Nic jiného než staré knihy a morbidní kuriozity však neviděl. Lovettův vrah nikde.

Když už se chystal odejít, chřípí se mu náhle zachvělo a on zachytil jiný pach než starou kůži a letitý papír. *Kolínskou.*

Ano, byl si tím jistý. Na molekulách vzduchu ulpěla jemná vůně santálového dřeva.

Vykročil za ní.

Vešel do dvoupatrové knihovny a blížil se k obrovskému stolu, který stál mezi dvěma osamocenými skříněmi. Úzké schodiště po pravici vedlo na přesahující lávku zavěšenou nad hlavou.

Vůně santálového dřeva zde byla silnější.

Vrah není daleko.

Caedmon si to ještě ani pořádně neuvědomil, když zaslechl rychlé nadechnutí – jediné varování, že se zabiják na něj chystá vrhnout. Vrah se vskrytu zachytil kovového sloupku, kterým bylo schodiště připevněno k podlaze, a vymrštil se do vzduchu.

Než stačil Caedmon vůbec postřehnout, co se děje, do hrudi mu prudce narazily dvě kožené podrážky. Kopanec ho odhodil dozadu, hlava se mu otočila doprava a vrazil jí rovnou do jedné ze skříní, která se jenom zatřásla.

Sakra!

Z pravého spánku mu celým obličejem až do paže projela bolest. Vyplivl z úst krvavou slinu a potřísnil prosklenou skříň. Odpotácel se asi metr dozadu a před očima mu vířily příslovečné hvězdičky. Ještě dezorientovaný zaslechl tiché zachechtání.

Ten mizera se mu ještě vysmívá.

Setřásl bolest.

Se zaťatými zuby se vrhl na útočníka.

Ten ale rychle shrábl ze stolu těžký svazek s pozlacenými ozdobami na deskách a mrštil jím po Caedmonovi s úmyslem zasáhnout ho do prsou. Caedmon však usko-

čil, a protože byl neozbrojený, popadl nejbližší předmět po ruce: mosaznou lampu z okraje stolu. Hrubě vytrhl šňůru ze zásuvky a urval stínidlo. S provizorním kyjem v ruce přešel do protiútku. „Smrade!“ ulevil si tiše, když si ten chlap vzal z arzenálu na stole nůžky.

Se smíchem, který vůbec nezněl vesele, se na něj vzápětí vrhl se zjevnou snahou zabodnout mu je do podbřišku.

Caedmon byl v pokušení praštit vraha mosaznou lampou po hlavě, ale nakonec se místo toho rozmáchl po jeho pravičce. Kov s nepěkným zvukem narazil na kost. *Křach!* Jako mrkev, jedním máchnutím rozseknu-tá na dvě poloviny. Nůžky zarachotily na podlaze.

„*Au!*“ zařval vrah.

Caedmon, vyburcovaný k akci, levičkou rychle drapl protivníkovu levou ruku v semišovém rukávu. Ten je-nom zavrčel a zasáhl Caedmona kolenem do břicha.

Caedmon jen vyhekl. Spolkl žaludeční šťávy, které mu vhrkly do krku. Vrah se osvobodil z jeho sevření a hnál se ke schodišti vedoucímu k lávce ve vyšším pa-tře. Udýchaný Caedmon se rozběhl za ním, po úzkém schodišti nahoru. Tam zahlédl mihnutí hnědého se-miše a zjistil, že vrah má náskok asi šest metrů. Po dal-ších třech metrech lávka končila.

Caedmon sevřel mosaznou lampu pevněji a zpoma-lil krok, protože hra se pomalu blížila do finále. Vrah, který se ocitl v pasti, stál zády k němu.

„Proč jste zabil Jasona Lovetta?“

Vrah se jen tiše zasmál.

„Vám to připadá zábavné?“

„Celá situace mi připadá zábavná,“ odvětil zabiják... a v příštím okamžiku přeskočil přes zábradlí.

Ohromený Caedmon v šoku sledoval, jak plachtí vzduchem a hbitě přistává na nohou.

„Zatracenej chlap!“

Caedmon odhodil lampu a seběhl po schodišti. S tepem dunivě bušícím v uších zamířil k atriu a proběhl dvoukřídlými létacími dveřmi právě včas, aby viděl jak se Lovettův vrah žene kolem opuštěného stanoviště hlídače.

Caedmon, stále odhodlaný toho mizeru polapit, přeběhl atrium a vyřítil se ven hlavním vchodem. *Příliš pozdě!* Vrah už byl dole ze schodů a spěchal k zastávce, ke které právě přijížděl autobus.

To je k neuvěření... on mi ujede městským autobusem!

Caedmon, už u konce sil, se pustil dolů po žulovém schodišti.

Než se ale dostal na třiatřicátý schod, byl už vrah v autobuse a pneumatické dveře se za ním uzavřely. O okamžik později se autobus odlepil od chodníku. Caedmon se rozběhl ze všech sil, mával rukama nad hlavou ve snaze ještě ho zastavit. Řidiči s kamenným obličejem ale nestál za jediný pohled.

„K čertu!“

Rozzuřený Caedmon praštil dlaní do boku odjíždějícího autobusu. Zdálky slyšel ječivé zvuky několika sirén.

Vrah, který se usadil vzadu, se klidně otočil a díval se na něho.

Caedmon mu ten nestoudný pohled vrátil a vtiskl si jeho obličej do paměti: tmavé vlasy po ramena, daleko od sebe posazené hnědé oči, výrazný nos, mírně našpulené plné rty. Očekával, že bude působit hrubě, či dokonce krutě a zvířecky surově, takže mu vrahova fyzická krása doslova vyrazila dech.

Tuhle tvář už jsem někde viděl, uvědomil si s nemalým překvapením. V Národní galerii v Londýně... Na Botticelliho obraze *Portrét mladého muže*. Vrah Jasona

Lovetta jako by vystoupil přímo z plátna z patnáctého století a ta podobnost byla víc než záhadná.

Teď s náznakem úsměvu pozvedl ruku ke rtům a poslal Caedmonovi vzdušný polibek.

„Drzý lotr,“ vyplivl Caedmon znechuceně, jelikož v očividné vrahově spokojenosti viděl jen další urážku. Tomu mladému grázlovi bylo jasné, že mu vražda prošla.

10

Americká duše je tvrdá, osamělá, stoická a zabijácká.

Tato myšlenka se vynořila Caedmonovi v hlavě, když se vrátil do zednářské čítárny, a tenhle citát z D. H. Lawrence se mu zdál výstižný.

Nemohl si ovšem být jistý, že vrah Jasona Lovetta je Američan. Troufalý mladík vypadal na kavárenského povaleče, pohledného jako nějaký gigolo ze středomoří. Což nebyl přesně typ, jaký by si člověk představoval coby chladnokrevného amerického zabijáka.

Edie, které se po tvářích koulely slzy, se k němu rozběhla. Karmínově rudý šál, uvázaný kolem pasu, za ní vlál jako napnutá plachta.

„Díkybohu, že jsi v pořádku!“ vykřikla a vrhla se mu na prsa.

Caedmon ji objal. Třásla se a on si uvědomil, že se chvěje také. Chvilí se k sobě tiskli a šeptali si útěšná slůvka.

Jakmile zaslechli ječivé houkání sirén, odtáhli se od sebe a Caedmon ji pohladil po rameni. Před čtyřmi měsíci je spojil dohromady osud, když se oba měli stát oběťmi náboženského fanatika, který pátral po Arše úmluvy. Nebýt této nebezpečné události, jejich cesty by se nikdy nezkřížily. Vzhledem k tomu, že on měl

pronajatý byt v Paříži, zatímco Edie žila ve Washingtonu, se však příliš často nevidali. Caedmon přiletěl na Dullesovo letiště teprve včera večer, po čtyřech týdnech odloučení. Při jejich štěstí mohl čekat, že se to neobejde bez problémů.

„Jsem v pořádku,“ ujistil ji. Odkášlal si a zaměřil se na ležící tělo Jasona Lovetta. „Proč tu nikdo není? Surrová vražda obvykle láká morbidní zvědavce.“

„Hlídač drží všechny návštěvníky přednášky v banketním sále.“ Edie se na něho zamračila. „Vím, že jsi v Oxfordu přečetl spoustu chytrých knih a v MI5 tě taky hodně naučili, ale když jsem tě viděla, jak ses za tím vrahounem rozběhl, strašně jsem se vyděsila. Myslíš si snad, že jsi Superman?“

„Omlouvám se, že jsem dámu vystrašil. Mé schopnosti na něho naneštěstí nestačily,“ přiznal. Jako mnohé muže středního věku se však jeho ega nemile dotklo, že ho nějaký zatracený kluk předčil. Rychlejší v běhu a se silnějšími svaly. „Ten mizera mi utekl. Jako kdybych honil olympijského sprintera.“

Edie si zamyšleně kousala spodní ret. Pak se ohlédla přes rameno na mrtvého archeologa. „Než umřel, myslela jsem si, že na mě chce vytáhnout pistoli.“ Vyndala z kapsy malý pochromovaný přístroj s barevnou dekorací a držela ho jako střelnou zbraň. „Bum-bum! A zatím to bylo *tohle*,“ řekla a podala mu malý diktafon.

„To je zajímavé,“ potrásl hlavou Caedmon. „Vzhledem k tragédii, ke které právě došlo, mám podezření, že Jason Lovett nebyl jediný člověk, který aktivně pátral po templářském pokladu. Jeho politováníhodná smrt mě vede k –“ Náhle si ale všiml drahými kameny vykládané rukojeti vyčnívající z Lovettových zad a zmlkl uprostřed věty. *Dobrý Bože. Je vůbec možné, co vidí?*

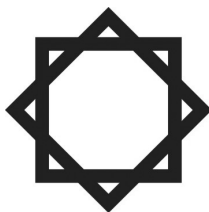
Protože věděl, že každým okamžikem zde bude po-

licie, vrhl se k tělu. Poklekl a zkoumal jemnou řemeslnou práci na několik set let staré dýce.

„To je neuvěřitelné.“

Edie, zjevně zmatená jeho reakcí, zírala na drahokamy zdobený jílec. „Co je neuvěřitelné?“

Opatrně, aby se vražedné zbraně nedotkl, ukázal na malé vsazené rubíny, které vytvářely zřetelnou osmicípou hvězdu.“

„To je osmicípá hvězda, prastarý symbol Stvoření.“ Překvapen přítomností tohoto symbolu na vražedné zbrani, vstal. „Ve starověkém Egyptě byla osmicípá hvězda známá jako symbol Ogdoády čili Osmera, osmi božstev uctívaných v kultu Stvoření, který vznikl v Her-mopoli. Číslo osm má nesmírnou důležitost v mnoha esoterických tradicích stejně jako u gnostiků nebo ka-balistů a osm hrotů má samozřejmě také –“

„Slavný templářský kříž,“ skočila mu do řeči Edie, aby se pochlubila svými vědomostmi. Hned nato ale svažila obočí. „Ty si myslíš, že ta hvězda má něco společného s templáři?“

„Myslím si, že s nimi má něco společného vražda doktora Lovetta. A co se té hvězdy týče... nevím.“ Caed-mon pokrčil rameny s přáním, aby znal lepší odpověď. Osmicípá hvězda je jedním z nejsložitějších symbolů v dějinách. *Dva čtverce na sobě, z nichž jeden je pootočený o pětáctýřicet stupňů. Sedm dní Stvoření, po němž následo-*

val osmý den odpočinku. Jinak než u dnešních křesťanů. Znovunabytý ráj.

Ztracený ve svých myšlenkách, vzhlédl a jeho pohled utkvěl na egyptských hieroglyfech, jež tu zdobily strop. Tento neobvyklý motiv mu připomněl výchozí tezi jeho vlastní oxfordské dizertace, a sice, že příčinou strašného konce templářů bylo jejich ovlivnění egyptskými mystérii. A přestože se mu dostalo výsměchu, že nemá žádné důkazy, věřil tomu dosud.

Poklad templářů. Osmicípá hvězda. Egyptská Ogdoáda. Mrtvý archeolog.

Jak spolu tyto zdánlivě oddělené záležitosti souvisejí? „V jádru téhle záhady jsou templáři. Cítím to v kostech.“

Eddie mu zamávala rukou před obličejem. „Haló, vzbud' se a zadrž. Jason Lovett byl zavražděný před našima očima. Měla jsem dojem, žeš mi chtěl říct, že být archeologem je trochu riskantní povolání.“

Zavrtěla hlavou a Caedmonovi při tom připadala jako utrápená matka, která kárá zlobivé dítě.

„Až doteď jsem si myslela, že tvá posedlost templáři je poměrně neškodná.“

„Nejsem jimi posedlý,“ bránil se.

„Aha. Tak proč jsi tedy pronásledoval Lovettova vraha?“

„Možná se budeš divit, ale chtěl jsem mu položit pár otázek. Především jsem chtěl vědět, proč vlastně Jasona Lovetta zabil.“

Eddie vykulila oči, jako by vyslovil něco naprosto neuvěřitelného. „Lidská chamtivost nezná mezí. Kořenem všeho zla jsou peníze. Johohó, pirátský život je pro mě to pravé. Asi by sis měl vybrat.“

Než ale stačil odpovědět, vběhl do čítárny houf policistů a zdravotníků s nosítky.

„Co s tím diktafonem? Odevzdáme ho policii?“ zeptala se znepokojeně Edie.

Caedmon pohlédl na uniformované policisty prodírající se davem. Pak mrkl na diktafon, který stále držel v pravičce. A nakonec sklouzl očima k otevřené knize, která ležela na podlaze vedle mrtvého archeologa.

Ve 14. století převezli templáři Archu do Nového světa. Mám důkaz.

„Ne. Před nikým se o tom diktafonu nezmiňuj. Náš zavražděný známý ho odkázal nám a jistě k tomu měl nějaký důvod.“ Špičkou boty knihu zavřel s nadějí, že ji nikdo znovu neotevře.

11

Saviour vystoupil z autobusu.

Na první pohled viděl, že se ocitl v latinskoamerické čtvrti, protože všechny nápisy na obchodech byly ve španělštině a chodci měli tmavší pleť.

Dosud ve stavu radostného triumfu zamířil k mexické jídelně vzdálené asi půl bloku. Z pronásledování měl nespornou radost a sexuálně ho to vzrušovalo. Dřív tomu bývalo naopak. On poskytoval vzrušení jiným. Žebrouli o to. Prosili.

„Vyber si mě. Vím, že jsi lepší než druzí kluci.“

Měl chuť na presso, a tak vešel do zchátralého lokálu. Vzápětí na něho zaútočily spojené vůně skořice, papriček jalapeño a rozehřátého sádla. Sebevědomě zamířil do zadní části restaurace a posadil se u stolu s ubrusem samá skvrna. Uprostřed stála váza s umělými květinami, ubohý pokus tenhle šeredný podnik nějak zkrášlit.

Po chvilce přišla malá boubelatá žena s tmavýma očima a ještě tmavšími vlasy.

Protože předpokládal, že neumí anglicky, objednal si ve španělštině. „*Un café exprés, por favor.*“ Jedno léto strávil na Costa del Sol a uměl dostatečně španělsky, aby dokázal uspokojit většinu svých fyzických potřeb.

Po chvíli se servírka s kamennou tváří vrátila a postavila před něj hrneček kávy na prasklém talířku. Saviour zvedl šálek k ústům, ale okamžitě ho bolestivě bodlo v pravé ruce. *Katadikazo!* Pronásledovatel ho uhodil mosaznou lampou a příval adrenalinu mu dosud nedovolit to zranění tolik pociťovat.

S úšklebkem usrkl hořkého nápoje a bolest ho donutila přemýšlet o rusovlasém muži, Caedmonu Aisquithovi, který se rozběhl za ním. Řekl mu Lovett o svých vykopávkách? Pokud ano, znamenalo to, že Aisquith už ví o dávném masakru i o pokladu, který byl příčinou krveprolití. Jakože je Bůh jeho svědkem, on by se o tyto informace nepodělil ani s vlastní matkou. S tou děvkou.

Ifigenia Argyrosová nebyla vdaná, když ji znásilnil jeden libanonský uprchlík a ona otěhotněla. Její rodina i sousedé ji za to ztratili. Jako stovky jeho rodáků, kteří hledali azyl, dostal se i Saviourův otec, když překonal zrádné moře, na ostrov Chios chatrným rybářským člunem. Řecká pobřežní stráž ho ale zatkla a poslali ho do internačního tábora v Soluni, odkud se mu zanedlouho podařilo utéct. Nejprve ukojil svůj hlad. A pak svůj chtíč.

Svého nechtěného bastarda potom Ifigenia nashvál, ze vzteku pojmenovala Saviour čili Saviour a ze svého ubohého osudu vinila dítě narozené z násilného spojení. Skutečnost, že jeho otec byl „sprostý, špinavý muslim“, učinilo v matčiných očích ze syna méněcennou bytost.

Na jeho třinácté narozeniny ho rozzuřilo, že je s ním

matka odmítla oslavit, a tak utekl z dvoupokojového bytu na náměstí Vardalis, jenž byl jediným domovem, jaký kdy poznal.

První noc nově nalezené svobody byla strašlivá. Schoulený v poloze nenarozeného dítěte spal před jedněmi domovními dveřmi. Druhou noc se vplížil do chrámu Sváté moudrosti. Usnul při slabém svitu svíček, jež tu hořely na znamení díky, a v erotické vůni kadidla, aby ho následující ráno hrubě probudil vousatý kněz. Vyvlekl ho ven po dlaždicové podlaze a vyhodil ze dveří s vytesanými kamennými ozdobami na portále. Dobročinnost ke svaté moudrosti zjevně nepatřila.

Z hladu už ho bolelo břicho, a tak neměl jinou volbu, než si na tržišti Modiano něco k jídlu ukrást. Skončilo to fiaskem, protože prodavač ze stánku s ovocem ho sešlehal trnitým prutem. S pláčem a zadnicí plnou naběhlých šrámů se děsil následující noci. Osud však tomu chtěl, aby potkal Ariho, chytrého čtrnáctiletého kluka, který žil na ulici už téměř pět let. Bratrsky ho objal kolem ramen a podělil se s ním o bochník chleba a láhev coly. Pak ho pozval do opuštěné konzervárny, která se stala domovem asi půltuctu uprchlíků z domova. Bylo jim od deseti do čtrnácti let a tvořili úzce spjatou rodinu. Ari byl všemi uznávaný vůdce.

Aby vydělali peníze, chodili starší „bratři“ každé ráno k přístavní hrázi, poskytovat orální potěšení dělníkům v docích, kteří tam přicházeli každý den za prací, a soupeřili o zákazníky s jinými mladými bezdomovci. S Arim se mohl uchechtat, když na banánu předváděl, jak v rekordním čase vzrušit muže tak, aby za minutu či dvě byli úplně hotoví.

Brzy dostaly jeho dny řád. S ranní mzdou v ruce si s Arim koupili krabičku cigaret a krabici *kadaifi*, oříškového pečiva z lístkového těsta pokapaného citro-

novou šťávou. Následujících několik hodin trávili na pláži, kde se vysmívali dělníkům z doků, kteří sebou předtím křečovitě škubali a hekali a hýkali jako osli. S Arim měli pro všechny jména. Chlupatá prdel. Rozmačkaný koule. Funící pochodeň. Maličký ocásek. Pozdě odpoledne si „ústní práci“ zopakovali ještě jednou, když připluli s denním úlovkem rybáři, a často dostali zapláceno čerstvými makrelami. Dali dohromady svoji skromnou hotovost a koupili si několik lahví retsiny, aby měli čím spláchnout ryby, které si upekli v jámě na otevřeném ohni.

Nebyl to ani zdaleka dokonalý život, ale i tak to bylo obrovské zlepšení proti tomu, jaký vedl předtím. S Arim po boku se mu nikdo neodvážil nadávat do bastardů.

Právě když se Saviour chystal znovu zvednout kávu ke rtům, ucítil v pase jemné vibrování. Postavil tedy šálek zpátky a opatrně sáhl pro mobil – bolest během posledních pár minut vzrostla, takže pravou by ho asi vzít nedokázal. Nemusel se ani dívat, kdo mu volá, věděl, že je to jeho milovaný Merkurius.

„Použil jsi tu dýku?“

„Podle příkazu,“ odpověděl Saviour, trochu uražený tím, že tato otázka vůbec padla.

„Předpokládám, že všechno proběhlo hladce.“

Savioura na okamžik napadlo, že zalže. Nakonec se ale rozhodl říct pravdu. „S tím archeologem jsem si poradil. Nastala ale jedna nepředvídaná komplikace. Zřejmě stihl prozradit svůj objev jednomu muži a jedné ženě, se kterými se tady ve Washingtonu sešel.“

„Chci jejich jména!“ přikázal mu příkře Merkurius.

„O té ženě nic nevím. On se jmenuje Caedmon Aisquith.“ Pro jistotu neobvyklé jméno a příjmení hláskoval.